

индеферентно към онова, що му се диктува — разказа е чужд за детето и няма защо да се дава на децата.

Това показва, че колкото да е прав възгледа, че изкуството е едно било за малки или възрастни, когато се пише за деца трябва да се имат пред вид много неща, които писателя при другите си творения може да пренебрегва.

Колкото и бедна да е българската литература, онова което имаме вече пригодно за деца е един добър актив и ако младото поколение писатели продължат делото на по-старите си събратя може да се очаква нов подем на литературно творчество, в което децата ще имат възможност да черпят поука и да изпитват естетична наслада — тѣй необходими за оформяване на техния мироглед и самочувствие като бъдещи граждани на един свободен народ.
